

РЕШЕНИЕ

№ 4304

гр. София, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Людмила Коева

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2504** по описа за **2022** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрк. В. П., като пълномощник на **СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР)**, представлявана от директора, срещу РЕШЕНИЕ от 31.01.2022г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 103^{-ти} с-в по н.а.х. дело №10885/2020г.**

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Поддържа, че неправилно решаващият състав е приел за незаконосъобразно процесното Наказателно постановление (НП), тъй като заповедта на министъра на здравеопазването, с която е въведена конкретната противоепидемична мярка, била нормативен административен акт. В това си качество същата не е била обнародвана в Държавен вестник (ДВ) и следователно не е влязла в сила, поради което не следвало да се прилага. Изтъква, че съгласно чл.63, ал.11 от Закона за здравето (ЗЗ), заповедите по ал.4 и ал.7 са общи административни актове, които се издават по реда на чл.73 АПК, публикуват се на интернет страницата на Министерството на здравеопазването (МЗ), съответно на тази на Регионалната здравна инспекция (РЗИ) и подлежат на предварително изпълнение. Твърди, че

пандемията от Covid -19 е довела до отнемането на множество човешки животи, до затваряне на граници и рухване на икономики; че в целия свят били въведени ограничителни противоепидемични мерки, неспазването на които е довело до разпространяването на пандемията и още по-големи поражения за живота и здравето на хората. Смята, че оставянето в сила на обжалваното решение би насърчило безотговорното поведение на голям брой лица, които отказват да се съобразяват с каквито и да било противоепидемични мерки и ограничения. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него по същество на спора да бъде потвърдено НП №464р-4514/28.05.2020г., издадено от директора на СДВР. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – С. К. И. от [населено място], оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител адв. Т. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. Претендира присъждане на разноски.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СПП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 464р-4514/28.05.2020 г. на С. К. И. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 300 (триста) лева, за това, че на 24.04.2020г., около 12.35 часа, в [населено място], се е намирала на открито обществено място, на [улица] до блок 344 и не е поставила защитна маска на лицето си или друго средство, покриващо носа и устата ѝ, в условията на обявено в РБългария извънредно положение с Решение от 13.03.2020г. на Народното събрание и въведената противоепидемична мярка, на основание чл.63, ал.1 ЗЗ, със Заповед № РД-01-197/11.04.2020г., т.9, с което е била нарушена разпоредбата на чл.209а, ал.1 ЗЗ.

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП № № 464р-4514/28.05.2020 г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. Съдът, обаче, е констатирал, че Заповед № РД-01-197/11.04.2020 г. (с която се допълва Заповед № РД-01-124/13.03.2020 г. на министъра на здравеопазването) по своята същност е нормативен административен акт, тъй като отговоря на посочената в чл. 75 АПК дефиниция за такъв. Според решаващия състав нормативните административни актове са подзаконовни административни актове, които съдържат административноправни норми, отнасят се за неопределен и неограничен брой адресати и имат многократно правно действие. Приема, че Заповедта е подзаконов нормативен акт, тъй като е издадена във връзка с приложението на чл.63, ал.1 ЗЗ. Посочено е, че Заповед № РД-01-197/11.04.2020 г. не е влязла в сила, поради което не е годен източник на права и задължения, а гражданите не могат да бъдат санкционирани за неизпълнението ѝ, тъй като същата не е била обнародвана в ДВ, съобразно нормите на чл.78, ал.2 АПК и чл.5, ал.5 от Конституцията на РБългария.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 103^{-тм} с-в.

Решението е неправилно, по следните съображения:

Административнонаказателната отговорност на ответника по касация е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 1 ЗЗ, който, в редакцията му, действала към датата на извършване на нарушението (ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 09.04.2020 г.), предвижда административно наказание „глоба“, в размер от 300 до 1000 лева, за нарушаване или неизпълнение на въведени с акт на министъра на здравеопазването или на директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 ЗЗ (ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) при възникване на извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда противоепидемични мерки на територията на страната или на отделен регион. В съставения Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и в издаденото НП е посочена Заповед № РД-01-197/11.04.2020 г. (с която се допълва Заповед № РД-01-124/13.03.2020 г. на министъра на здравеопазването), с които са били въведени противоепидемични мерки на територията на страната, като с т. 9 от първата заповед, в сила от 12.04.2020 г. до 26.04.2020 г. включително, е въведено и задължение за всички лица, които се намират в закрити или на открити обществени места в т. ч. (транспортни средства за обществен превоз, търговски обекти, паркове, църкви, манастири, храмове, зали, улици, автобусни спирки и др.), да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата, в т.ч. кърпа, шал и др. Госпожа И. е установена на 24.04.2020 г. на открито обществено място в [населено място] без поставена маска или защитно средство, покриващо носа и устата, което сочи на неизпълнение на задължението за спазване на противоепидемичните мерки, въведени с акт по чл. 63, ал. 1 ЗЗ, поради което правилно е ангажирана отговорността ѝ на соченото основание.

Неправилни са изложените в обжалваното решение доводи относно правната природа на Заповед № РД-01-197/11.04.2020 г. и на Заповед № РД-01-124/13.03.2020г. на министъра на здравеопазването. Цитираните актове носят белезите на общ административен акт (ОАА). Съгласно разпоредбата на чл.65 АПК, общи са административните актове с еднократно правно действие, с които се създават права или задължения, или непосредствено се засягат права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица, както и отказите да се издадат такива актове (в този смисъл са Определение №8865 от 06.07.2020 . по адм. д. № 3873/2020 на Върховния административен съд; Определение от 01.06.2020 г. по адм. д. № 4088/2020 на Върховния административен съд). АПК не предвижда обявяване на ОАА в Държавен вестник, а е уредено специално производство във връзка с тяхното приемане и оповестяване. От тези правила е налице изключение, като съгласно чл. 73 АПК, когато неотложно трябва да се издаде общ административен акт за предотвратяване или преустановяване на нарушения, свързани с националната сигурност и обществения ред, за осигуряване на живота, здравето и имуществото на гражданите, може да не се спазят някои от разпоредбите на този раздел за уведомяване и участие на заинтересованите лица в производството по издаване на акта. В тези случаи в хода на изпълнението на акта се оповестяват съображенията за издаването му. Процесните заповеди не уреждат абстрактни правила за поведение при извънредно положение

поради здравни причини, нито дори правила за COVID епидемии, а имат за цел да уредят възникналата ситуация покрай настъпилата актуална пандемия с COVID-19. Заповедите на министъра на здравеопазването са издадени именно в неотложна ситуация за опазване на живота и здравето на гражданите на територията на страната като същите са оповестени чрез средствата за масово осведомяване, чрез извънредни пресконференции, както и на страницата на Министерство на здравеопазването. По делото не е спорно, че процесните заповеди са обявени в интернет, на страницата на МЗ, поради което съдът намира, че същите са породили правно действие. Всички заповеди на министъра на здравеопазването са издадени като ОАА, повечето с изрично позоваване на чл. 73 АПК, който изрично позволява да се издаде ОАА в неотложни случаи без обществено обсъждане, както в неотложен случай безспорно е настъпилата пандемия.

Предвид изложеното, настоящият решаващ състав приема, че обжалваният съдебен акт следва да бъде ОТМЕНЕН, като постановен при наличие на касационно основание за отмяна – чл. 348, ал. 1, т. 1 във вр. с ал. 2, предл. 1 НПК и на основание чл. 222, ал. 1 АПК делото решено по същество, чрез ПОТВЪРЖАВАНЕ на НП.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 100 (сто) лева, на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН (ДВ, бр. 94/29.11.2019 г.), във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ от 31.01.2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 103^{-ти} с-в по н.а.х. дело №10885/2020г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление 464р-4514/28.05.202г., издадено от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, с което на С. К. И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева, на основание чл.209а, ал.1 от Закона за здравето.

ОСЪЖДА С. К. И., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: 1303 С., [улица], сумата 100 (сто) лева – разноски по к.а.х. дело №2504/2022г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

